

دعای ۱۲۶ - دعا در شب‌های فرد ماه رمضان

از مولایمان زین العابدین علیه السلام روایت شده که این دعا را در شب‌های فرد می‌خواندند ایستاده و نشسته و در حال رکوع و سجود:

اللَّهُمَّ إِنِّي أُمْسَيْتُ لَكَ عَبْدًا دَاخِرًا، لَا أَمْلِكُ
لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا، وَلَا أَصْرِفُ عَنْهَا سُوءًا،
أَشْهَدُ بِذَلِكَ عَلَى نَفْسِي، وَأَعْتَرِفُ لَكَ بِضَعْفِ
قُوَّتِي وَقِلَّةِ حِيلَتِي.

خداوندا! روز را به شب رساندم در حالی که بنده کوچک و ناچیز تو هستم. هیچ نفع و زیانی برای خود ندارم و نمی‌توانم هیچ بدی را از خودم دور کنم. خودم به این حقیقت علیه خود گواهی می‌دهم و به ناتوانی و ضعف خویش در برابر تو اعتراف می‌کنم.

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْجِزْ لِي مَا وَعَدْتَنِي
وَ جَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ مِنَ الْمَغْفِرَةِ فِي
هَذِهِ اللَّيْلَةِ، وَأَتِمِّمْ عَلَيَّ مَا آتَيْتَنِي، فَإِنِّي عَبْدُكَ
الْمِسْكِينُ الْمُسْتَكِينُ، الضَّعِيفُ الْفَقِيرُ الْمَهِينُ.

پس بر محمد و آل محمد درود فرست و آن آمرزشی را که به من و همهٔ مردان و زنان باایمان وعده داده‌ای، در این شب تحقق بخش. و نعمت‌هایی را که به من عطا کرده‌ای، کامل کن که من بندهٔ بیچاره، بینوا، ناتوان، فقیر و بی‌مقدار تو هستم.

اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْنِي نَاسِيًا لِذِكْرِكَ فِيمَا أَوْلَيْتَنِي، وَ لَا غَافِلًا لِإِحْسَانِكَ فِيمَا أَعْطَيْتَنِي وَ لَا آيسًا مِنْ إِبْطَاتِكَ وَ إِنْ أَبْطَأْتُ عَنِّي، فِي سَرَاءٍ كُنْتُ أَوْ ضَرَاءٍ، أَوْ شِدَّةٍ أَوْ رَخَاءٍ أَوْ عَافِيَةٍ أَوْ بَلَاءٍ، أَوْ بُؤْسٍ أَوْ نَعْمَاءٍ، إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ.

خداوندا! مرا از یاد خود دربارهٔ آنچه به من بخشیده‌ای، فراموشکار نکن و نسبت به احسانت در آنچه عطایم کرده‌ای، غافل مگردان. کاری کن که هیچ‌گاه از اجابت دعاهایم ناامید نشوم، حتی اگر اجابت آن به تأخیر بیفتد؛ چه در آسایش باشم چه در سختی، چه در تنگدستی و چه در فراوانی، چه در سلامتی و چه در بلا، و چه در گرفتاری یا نعمت، که تو شنوندهٔ دعا هستی!

پاورقی:

۱. در برخی نسخه‌ها: بجمع